

Κυριακή Δ' Λουκά στην Ι. Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ζωοδόχου Πηγής Αγρινίου χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Κυριακή 11 Οκτωβρίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, με αφορμή την παρουσία της Τιμίας και Χαριτοβρύτου Κάρας του Οσίου και Θεοφόρου Δαυίδ του Γέροντος του εν Ευβοία, αλλά και την, εκ μεταθέσεως, εορτή του προστάτου Αγίου του Ιατρικού Συλλόγου Αγρινίου, του Αγίου Ευαγγελιστού Λουκά, του Ιατρού.

Με τον Σεβασμιώτατο συλλειτουργήσαν ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Αγίου Δαυίδ του Γέροντος Αρχιμ. Γαβριήλ, ο Αρχιμ. Καλλίνικος Καζαντζής, ο Αρχιδιάκονος Δημήτριος Λαγούδης και οι Ιεροδιάκονοι Ιγνάτιος Γοργολίτσας και Βαρθολομαίος Κοσμάς.

Κατά το κήρυγμά του ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός ανέφερε τα ακόλουθα: «Ζούμε σε μια εποχή γεμάτη αντιθέσεις. Εποχή χιλιάδων διαδικτυακών «φίλων», αλλά και έντονης μοναξιάς. Εποχή εύκολης προσβάσεως στην γνώση, αλλά και κραυγαλέας ημιμάθειας. Εποχή κυριαρχίας της Τεχνητής Νοημοσύνης, αλλά και βαθιάς συναισθηματικής ανωριμότητας. Εποχή κατοχυρώσεως δικαιωμάτων και ελευθερίας στην έκφραση κάθε απόψεως, αλλά ταυτόχρονα, έντονου μίσους εναντίον εκείνου που πιστεύει, εκφράζεται η ζει διαφορετικά από εμάς.

Σε πολλές πτυχές της κοινωνικής μας ζωής κυριαρχεί ο φανατισμός. Εκφράζεται με επιθετικότητα, ειρωνεία, βεβαιότητες, απλοϊκά και βιαστικά συμπεράσματα και, κυρίως, με την άρνηση να ακουστεί η αντίθετη άποψη. Ο φανατικός άνθρωπος δεν αντέχει εύκολα την διαφορετικότητα. Θεωρεί ως «εχθρό» του τον διαφορετικό. Θεωρεί ως «δικούς» του όσους συμφωνούν μαζί του και απομακρύνει, ακόμη και με απέχθεια, όσους διαφωνούν.

Ένας τέτοιος άνθρωπος, όμως, δεν πληγώνει μόνο τις σχέσεις του με τους άλλους. Μαραζώνει και ο ίδιος. Δεν εξελίσσεται, επειδή είναι βέβαιος ότι όσα πιστεύει και ο τρόπος με τον οποίο ενεργεί έχουν αγγίξει την τελειότητα. Δεν εμπλουτίζεται πνευματικά, επειδή θεωρεί ότι κατέχει την αλήθεια. Σταδιακά απομονώνεται, διότι ακόμη και με τους ανθρώπους που θεωρεί «δικούς» του, αρκεί μια μικρή «διαφωνία» για να τους αποκόψει από την ζωή του.

Κάθε συζήτηση με έναν φανατικό άνθρωπο παύει να είναι αναζήτηση και μετατρέπεται σε «μάχη» επιβολής, από την οποία πρέπει οπωσδήποτε να εξέλθει νικητής. Οι φράσεις «δεν γνωρίζω», «ίσως κάνω λάθος» η «μπορεί να είναι και διαφορετικά» του είναι σχεδόν άγνωστες. Τελικά, πέρα από πειστικός και συχνά προσβλητικός, γίνεται μονότονος, προβλέψιμος και κουραστικός.

Ο φανατισμός, μπορεί να είναι σήμερα ιδιαίτερα εμφανής, δεν είναι όμως μόνον φαινόμενο της εποχής μας. Το αποδεικνύει η σημερινή περικοπή από την επιστολή του Αποστόλου Παύλου προς τον μαθητή του Τίτο, τον οποίο είχε εγκαταστήσει στην Κρήτη για να οργανώσει και να στηρίξει τις νεοσύστατες χριστιανικές κοινότητες.

Η Εκκλησία στην Κρήτη βρισκόταν ακόμη στο στάδιο της οργανώσεως, της σταθεροποιήσεως και της διαμορφώσεως ενός νέου τρόπου ζωής μέσα σε μια κοινωνία με ισχυρές ειδωλολατρικές παραδόσεις. Προβλήματα, όμως, υπήρχαν και στο εσωτερικό των χριστιανικών κοινοτήτων. Ορισμένοι χριστιανοί, ιδιαίτερα προερχόμενοι από τον Ιουδαϊσμό, δυσκολεύονταν να κατανοήσουν το ριζικά καινούργιο μήνυμα του Ευαγγελίου και επέμεναν σε ζητήματα του παλαιού θρησκευτικού κόσμου, δημιουργώντας αντιπαραθέσεις και διαιρέσεις.

Ο Απόστολος Παύλος μιλά με μεγάλη αυστηρότητα για ορισμένους από αυτούς: «Υπάρχουν πολλοί, ... που διδάσκουν ψεύτικα πράγματα εξαπατώντας τους ανθρώπους. Αυτούς πρέπει κανείς να τους αποστομώνει, γιατί γκρεμίζουν σπίτια ολόκληρα, διδάσκοντας πράγματα που δεν πρέπει» (Τιτ. 1:10). Γι' αυτό ο Παύλος συμβουλεύει τον Τίτο: «Από το άλλο μέρος, να αποφεύγεις τις ανόητες αναζητήσεις σε γενεαλογικούς καταλόγους, τις φιλονικίες και τις διαμάχες γύρω από τις διατάξεις του ιουδαϊκού νόμου, γιατί όλα αυτά είναι ανώφελα και μάταια» (3:9).

Και συνεχίζει: «Αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού» (3:10). Τον άνθρωπο, δηλαδή, που επιμένει σε διαιρετική και πλανερή στάση, συμβούλεψέ τον μία και δύο φορές· αν δεν ακούσει, απομακρύνσου από αυτή την διαμάχη.

Πόσο έμπειρος γνώστης της ανθρώπινης καρδιάς είναι ο Απόστολος Παύλος! Γνωρίζει ότι πολλές συζητήσεις μπορεί να ξεκινούν με την καλή πρόθεση της αναζητήσεως της αλήθειας και της πνευματικής ωφέλειας. Ο φανατισμός, όμως, μπορεί να αλλάξει τον σκοπό τους. Η αναζήτηση μετατρέπεται σε αντιπαραθέση, η αντιπαραθέση σε μάχη και τελικός στόχος γίνεται η επικράτηση του ενός απέναντι στον άλλον. Το αποτέλεσμα δεν είναι πνευματική ωφέλεια, αλλά η αναζωπύρωση των παθών, η ψυχική βλάβη και ψύχρανση των ανθρωπίνων σχέσεων.

Πόσες τέτοιες συζητήσεις δεν γίνονται και σήμερα, εντός και εκτός της Εκκλησίας! Προβάλλονται επιχειρήματα και αντεπιχειρήματα, έντονες αντιπαραθέσεις, τεκμήρια δήθεν ακράδαντα και αποδείξεις αναμφισβήτητες, με προκάλυμμα την αναζήτηση της αλήθειας, αλλά συχνά διαθέτουν βαθύτερο υπόβαθρο την ανάγκη της εγωιστικής επιβεβαιώσεως. Τέτοιες συζητήσεις χαρακτηρίζει ο Απόστολος «ανωφελείς και ματαίας», αφού, στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για καλοπροαίρετες συν-αναζητήσεις της αλήθειας, αλλά για φανατισμένους μονολόγους που δεν οδηγούν πουθενά.

Πρέπει, λοιπόν, να σιωπούμε μπροστά στην πλάνη; Όχι. Η Εκκλησία δεν καλείται να συμβιβαστεί σε θέματα πίστεως. Ούτε η σταθερότητα στην αλήθεια της

Ορθόδοξης διδασκαλίας αποτελεί φανατισμό. Το πρόβλημα αρχίζει όταν η υπεράσπιση της αλήθειας απογυμνώνεται από την αγάπη, την διάκριση, την πραότητα και το νηφάλιο εκκλησιαστικό ήθος.

Και εδώ βρίσκεται η σοφία του Αποστόλου: Δεν αφήνει τον Τίτο εγκλωβισμένο στις μάταιες αντιπαραθέσεις. Του δείχνει έναν άλλο δρόμο. Αφού του υπενθυμίζει την αλήθεια του Ευαγγελίου, τον καλεί να την επιβεβαιώνει με την ζωή και την συμπεριφορά του. Αντί λοιπόν οι Χριστιανοί να αναλώνονται σε μάταιες συζητήσεις, «...να μην κακολογούν κανένα, να είναι ειρηνικοί, ανεξίκακοι, να δείχνουν σε κάθε περίπτωση πραότητα προς όλους τους ανθρώπους και να πρωτοστατούν σε καλά έργα» (3:2, 14). Και συμπληρώνει: «Αυτά είναι τα αληθινά καλά και τα χρήσιμα στους ανθρώπους» (3:8).

Αυτό είναι ίσως το μεγάλο μήνυμα της σημερινής περικοπής. Όσο περισσότερο η πίστη απομακρύνεται από την Αλήθεια και την αγάπη, τόσο περισσότερο κινδυνεύει η υπεράσπιση της αλήθειας να μετατραπεί σε επιθετικότητα και να φέρει τα αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα.

Οι άνθρωποι που προσέρχονται στην Εκκλησία δεν το πράττουν μόνο για να λάβουν απαντήσεις σε λογικά ερωτήματα. Έρχονται, κυρίως, για να βρουν αδελφικές σχέσεις, να θεραπεύσουν πληγές, να συναντήσουν ανθρώπους που μπορούν να τους ακούσουν και να τους αγαπήσουν χωρίς αντάλλαγμα. Η Εκκλησία παραμένει σταθερή και αδιαπραγμάτευτη στις δογματικές της αλήθειες. Τις φανερώνει όμως μέσα από ένα ήθος που πηγάζει από την ζωή και το παράδειγμα του Ιησού Χριστού, ο Οποίος πρώτος «φανέρωσε την καλοσύνη και την αγάπη Του στους ανθρώπους» (3:4).

Αυτό υπήρξε και η δύναμη της πρώτης Εκκλησίας. Πριν ακόμη διατυπωθεί με ακρίβεια ολόκληρη η δογματική της διδασκαλία, το Ευαγγέλιο, πριν καν διαμορφωθεί όπως το έχουμε σήμερα, φανεωνόταν μέσα από την ζωή των Χριστιανών: την αγάπη, την αδελφосύνη, την ευγένεια, τον σεβασμό προς κάθε άνθρωπο, την κοινή ζωή και την προσήλωση στο πρόσωπο του Χριστού.

Αυτή πρέπει να είναι και σήμερα η δύναμη του εκκλησιαστικού λόγου και της εξόδου μας προς έναν κόσμο γεμάτο φανατισμό, ρηχές σχέσεις και ισχυρογνωμοσύνη.

Ας ενώσουμε, λοιπόν, την βαθιά και ανόθευτη πίστη μας με την αγάπη μεταξύ μας και με την έμπρακτη προσφορά προς ολόκληρη την κοινωνία. Ο κόσμος δεν έχει ανάγκη από περισσότερες μάχες για την αλήθεια. Έχει ανάγκη να δει την αλήθεια του Ευαγγελίου να μετατρέπεται σε έμπρακτη και ανιδιοτελή αγάπη.

Μην έχουμε καμιά αμφιβολία: Αυτός είναι ο δρόμος για να βρει το Ευαγγέλιο τον

δρόμο προς την ανθρώπινη καρδιά. Και αυτή είναι ίσως η μεγαλύτερη ευεργεσία που μπορούμε σήμερα να προσφέρουμε στον σύγχρονο άνθρωπο: να συναντήσει, μέσα στην Εκκλησία, όχι έναν ακόμη χώρο αντιπαράθεσης, αλλά έναν τόπο αλήθειας, αγάπης και αυθεντικής κοινωνίας».

Κατά την Απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος τέλεσε επιμνημόσυνη δέηση υπέρ αναπαύσεως των κεκοιμημένων ιατρών της περιοχής του Αγρινίου, καθώς και τριών Ενοριτών του Ιερού Ναού, καθώς και Αρτοκλασία υπέρ υγείας και προόδου των εν ενεργεία μελών του Ιατρικού Συλλόγου Αγρινίου.

Στην Θεία Λειτουργία συμμετείχαν τα μέλη του Ιατρικού Συλλόγου, Αντιδήμαρχοι, ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου και άλλοι εκπρόσωποι τοπικών αρχών και συλλόγων.

[Δείτε ΕΔΩ φωτογραφικό υλικό](#)